

GOGA

Fernando Pessoa

SPOROČILO

MENSAGEM

BENEDICTUS DOMINUS DEUS
NOSTER QUI DEDIT NOBIS
SIGNUM.

PRIMEIRA PARTE

BRASÃO

PRVI DEL

GRB

BELLUM SINE BELLO.

I.

OS CAMPOS

I.

POLJI

PRIMEIRO

O DOS CASTELOS

A Europa jaz, posta nos cotovellos:
De Oriente a Occidente jaz, fitando,
E toldam-lhe românticos cabellos
Olhos gregos, lembrando.

O cotovello esquerdo é recuado;
O direito é em angulo disposto.
Aquele diz Italia onde é pousado,
Este diz Inglaterra onde, afastado,
A mão sustenta, em que se apoia o rosto.

Fita, com olhar sphyngico e fatal,
O Occidente, futuro do passado.

O rosto com que fita é Portugal.

PRVO

POLJE GRADOV

Evropa na komolce je oprta:
z Vzhoda na Zahod leži, zazrta,
in romantična griva ji zagrinja
grške oči, ko se spominja.

Levi komolec je nazaj pomaknjen;
desni je v kot usločen.
Prvi je Italija, ves s tlemi staknjen,
in Anglija je drugi in odmaknjen
podpira dlan, ki v njej sloni obraz.

In zre s pogledom sfingičnim, fatalnim,
Zahod, preteklosti prihodnost.

Obraz, s katerim zre, je Portugalska.

SEGUNDO

O DAS QUINAS

Os Deuses vendem quando dão.
 Compra-se a glória com desgraça.
 Ai dos felizes, porque são
 Só o que passa!

Baste a quem baste o que le basta
 O bastante de lhe bastar!
 A vida é breve, a alma é vasta:
 Ter é tardar.

Foi com desgraça e com vileza
 Que Deus au Christo definiu:
 Assim o oppoz à Natureza
 E Filho o ungiu.

DRUGO

POLJE ŠČITOV

Bogovi prodajo, ko dajo.
 Slavo se kupi z nesrečo.
 Gorje srečnim, ker so samo
 tisto, kar mine!

Naj zadošča, komur zadošča, da mu more
 zadostno zadostovati!
 Življenje je kratko, duša je širna,
 imeti je zaostati.

Z nesrečo in nizkostjo
 je Bog Kristusa opredelil.
 S tem ga je postavil nasproti Naravi
 in ga kot Sina mazilil.

II.

OS CASTELLOS

II.

GRADOVI

PRIMEIRO

ULYSSES

O Mytho é o nada que é o tudo.
 O mesmo sol que abre os céus
 É um mito brilhante e mudo –
 O corpo morto de Deus,
 Vivo e desnudo.

Este, que aqui aportou,
 Foi por não ser existindo.
 Sem existir nos bastou.
 Por não ter vindo for vindo
 E nos creou.

Assim a lenda se escorre
 A entrar na realidade,
 E a fecundal-a decorre.
 Em baixo, a vida, metade
 De nada, morre.

PRVI

ULIKSES

Mit je nič, ki je vse.
 Isto sonce, ki odpira nebo,
 je mit, sijajen in nem –
 mrtvo Božje telo,
 živo in golo.

Ta, ki je tukaj pristal,
 je bil, ker ni obstajal.
 Brez obstoja nam je zadostoval.
 Ker ni prišel, je prišel
 in nas ustvaril.

Tako legenda privre,
 da vstopi v resničnost.
 Odteče, ko jo oplodi.
 Spodaj življenje, polovica
 nič, umre.

O SEGUNDO

VIRIATHUS

Se a alma que sente e faz conhece
 Só porque lembra o que esqueceu,
 Vivemos, raça, porque houvesse
 Memória em nós do instinto teu.

Nação porque reincarnaste,
 Povo porque resuscitou
 Ou to, ou o de que eras a haste –
 Assim se Portugal formou.

Teu ser é como aquela fria
 Luz que precede a madrugada,
 E é já o ir haver o dia
 Na antemanhã, confuso nada.

DRUGI

VIRIAT

Če duša, ki čuti in deluje, spoznava
 samo, ker se spomni pozabljenega,
 živimo kot rod, ker biva
 spomin na tvoj instinkt v nas.

Narod, ker si se reincarniral,
 ljudstvo, ker sta od mrtvih vstala
 ti ali to, česar deblo si bil –
 in Portugalska se je oblikovala.

Tvoja bit je kakor tista hladna
 luč, preden se bo zdanilo,
 ki že pomeni, da bo dan,
 v svitanju, zmedenem ničū.